

cátém roce svého věku pro obor práva obchodního a směnečného a již několik let na to byl jmenován řádným profesorem téhož oboru na vídeňské universitě, na níž působil až do svého odchodu do výslužby. Vědeckou jeho slávu založila jeho díla z práva směnečného, v první řadě dvoudílná příručka směnečného práva (Handbuch des Wechselrechts) a učebnice téhož práva (Lehrbuch des Wechselrechts). Jimi postavil se v řadu nejpřednějších pěstitelů práva směnečného. Literárně byl velmi plodným; vedle uvedených již děl sluší uvést jeho Das Enteignungsrecht, Die Lehre von der Wechselbegebung nach Verfall, Das Recht des Kommissionshandels, Die Gesellschaft mit beschränkter Haftung nach österr. Recht a j. Byl zakladatelem a předním spolupracovníkem jednoho z nejlepších rakouských právnických časopisů »Zeitschrift für das Privat- und öffentliche Recht der Gegenwart«. Jako učitel byl mezi posluchači velmi oblíben; proslulý byl jeho způsob zkoušení ve stereotypních otázkách a odpovědích. Byl dlouhá léta členem panské sněmovny a předních vědeckých společností. S Grünhutem odešel poslední ze slavné trojice vídeňské právnické fakulty, kterou tvořil v osmdesátých letech minulého století s Ungerem a Glaserem. Ki.

Zánik vídeňské Bodenkreditky jest událost, jejíž význam přesahuje hranice dnešního Rakouska a dotýká se zejména našeho hospodářství. Nucenou náhlou fusí s Rakouským úvěrním ústavem zanikl peněžní ústav, který reprezentoval kruhy, které vládly kdysi v Rakousko-Uhersku v politice a do značné míry i v hospodářství, banka císařské rodiny, vysoké šlechty i těžkého průmyslu, jež jakoby chtěla dáti najevo, že nestojí o drobné klienty, neboť neměla filiálek ani sběren.

Banka tato byla považována za pravzor solidního peněžního ústavu a byla zejména známa svou důslednou politikou nízkých dividend a opatrného hospodářství. V popřevratových letech opustila tyto zásady, jež jí sjednaly tak silnou posici a jméno; ztrácela posici za posicí a v zasvěcených kruzích byl špatný stav jejích financí znám, přes snahu oficiálních činitelů rakouských, zakrýti jej.

Osud Bodenkreditky ukazuje také, že není dobře spojovati zájmy banky se zájmy politickými, třebaš šlo o zájmy vlády, neboť jednou z nejhlavnějších příčin pádu bylo též neopatrné přejímání různých peněžních ústavů, na jejichž hladké likvidaci měla zájem vláda. Stát ovšem v osobě poštovní spořitelny nakonec utrpěl při fusí Bodenkreditky s Rakouským úvěrním ústavem značné ztráty na akciích.

Katastrofa Bodenkreditky a výsledná fuse jsou dalším článkem ve vývoji popřevratového bankovníctví vídeňského, v němž postupně jednak zanikaly ústavy nedosti seriously vedené, jednak celý systém bankovní se postupně restringoval odpadnutím ústavů, jež nepřechaly přechod od hospodářství inflačního ke stabilisaci. Šlo tu též o přízpůsobení novým poměrům, kdy banky vídeňské ztratily větší část svých působišť, zejména průmyslu bývalé monarchie. Zánikem Bodenkreditky se jen dokončil proces, trvající již několik let, kterým průmyslový koncern této banky přecházel pozvolna do rukou zdejších, zejména Živnostenské banky. Ovšem zvětšil se také vliv Rakouského úvěrního ústavu, který rovněž jest v našem průmyslu značně angažován, v celku však přece se vliv rakouského kapitálu v našem průmyslu zase zmenšil.

Fusí Bodenkreditanstaltu s Rakouským úvěrním ústavem, třebaš nucenou, vznikl ve Vídni velký bankovní ústav, který se sice zdaleka nesrovnává kolosu vzniklému v Německu fusí Deutsche Bank a Diskonto Bank, avšak přece jen jeho číslice bilanční jsou značně větší než u naší největší banky, Živnostenské. Tím ovšem není řečeno, že tento ústav jest silnější, jistě však nutno i tuto nucenou fusí přiřaditi k velkým koncentracím, kterých se v poslední době vyskytlo tolik v mezinárodních finančnictví, že lze již mluvit o hnutí koncentračním.